

Een nacht om te horzelen

Lizette van Geene

*Een nacht om
te horzelen*

BraveNewBooks

Copyright © 2017 Lizette van Geene

Omslagontwerp Careertelling 'Maison Callas'
Opmaak binnenwerk Singel Uitgeverijen
Redactie Eveline Broekhuizen,
Elibro Tekst & Redactie

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de auteur. Voor overname kunt u zich wenden tot: l.van.geene@careertelling.nl

ISBN 978 94 021 6501 2
www.bravenewbooks.nl

Inhoud

Woorden	7
Een nacht om te horzelen	17
Kraamsporen	26
Judas	36
Avalon	42
De toestand van de dingen	57
Obesitas	70
Herfstkind	81
Aalscholver	86
Geurloos	98
Verantwoording	111

Woorden

Mijn zus en ik namen het leven niet al te serieus meer, hoogbejaard en de wereld groter dan ooit tevoren, een feit dat wij haar nooit gingen vergeven. Zus met looprek en ik vloekend boven de knoppen van mijn rolstoel. Verveeld, gewend ons te laven aan vragen en energie en dromen van anderen, de bloemkoollucht in ons huis enkel beroerd door het druilerige, fobische meisje dat ons verzorgde. Ze reikte net tot de schouder van zus, schoenmaat 36, zonder de lust tot leven die ons deed schoppen tot op hoge leeftijd. Ze poetste zoals ze haar leven vormgaf, op haar tenen reikend maar net niet hoog genoeg, hoeken veronachtzamd, de spinnenwebben fluisterend achter de gordijnen, de dwell te nat zodat ze plassen achterliet en zus deed slippen op haar pantoffels.

Wij besloten haar te volgen, of ja, duwen, nadat ze belde om het zorgcontract op te zeggen, 'opdat ze aan haar roman kon werken'. Op zich een dappere keuze was het niet dat wij allang wisten dat het kind woordeloos wegwijnde onder het gewicht van de roman die in haar groeide. Ze sloot zich in, wilde enkel schrijven, peinzend over hoe en wat en waar en waarom en waarom en waarom, en zus zuchtte onder haar tegenwerpingen.

Schrijfwijjs werd de naam van onze groepsapp. Ik werd beheerder en zus voegde het kind toe. Ze zweeg die eerste dagen, een schuchter 'hihi' kwam terug op onze schuttingtaal, een echo in nachtelijke apps terwijl wij sliepen, zodat directe communicatie onmogelijk was. Ik deelde een niet-bestaande sociale angst, opdat ze wist dat ze niet alleen was in haar donkere wereld. Zus gaf advies, troostte, vroeg tips. Het kind zweeg en wij vloekten samen maar we gaven niet op. Ik stuurde zee- en ademloze vergezichten. Zij stuurde een foto van haar achtertuin. De dag erna het beeld van nagellak naast haar kom

met cornflakes, een stadsfoto vanuit het beslagen raam van de bus. Maar ze reageerde niet op verbale boodschappen en haar profiel varieerde van dag tot dag. Soms was ze gezichtsloos, dan weer spiegelde ze zichzelf in de toppen van deinend gras, buigend onder wind en regen, gevolgd door een blauw vlak; de hemel of verdronken? Een enkele keer een boek en bladzijdes met onleesbare titel, waar zus zich desondanks zuchtend met leesbril overheen boog, radend, mopperend. Het kind las, dacht en onderstreepte maar gaf niets weg. Geen woord van zichzelf.

Totdat zus haar wees op een wedstrijd bij een schrijfclubje. 'Schrijf mee' prijkte op de homepage, met bloemen en vrolijk lief gedoe, feedback als warme regen, met opmerkingen als 'heb je al eens overwogen om kleur te geven aan de beschrijving van de omgeving? Kijk maar wat je met deze tip doet, je bent tenslotte zelf je beste criticus!' Het kind antwoordde niet. Maar haar naam prijkte een week later op de homepage. Vijftig likes voor de eerste alinea van haar boek.

‘Ja, dat dus!’ appten wij haar, en ‘Wat een succes!’

Die nacht zette ze haar schrijfschema op Twitter, trok zich eraan op, zoals zus zich aan haar looprek vastklampte, en daarna ging het snel. Ze werd verliefd op een man die ze recht in de ogen kon kijken. Op een regenachtige middag in de coffeeshop van het warenhuis, waar ze voor het raam op de begane grond werkte aan het boek, bijna onzichtbaar, zoals in de beginzinnen van haar roman. *De geur van de boeken die ze in de bibliotheek leende en de dagelijkse chocoladekoek waarmee ze niet alleen vlekken maakte op haar boeken, maar ook op haar schrift, de vetvlek op haar laptotas. Bewijs van haar aanwezigheid. Haar vingers weigerden soms als ze schreef, de zinnen die haar de adem benamen, ongeschreven doordat ze niet vertelden wat ze voor ogen had.*

‘Man wil koffie met me drinken,’ appte ze.

Haar woorden plonzend in onze bejaarde-ochtend-met-krantstiltte. ‘Doen,’ reageer-

den we, zus met driftige hand door haar permanentje, het gaf niets dat ze hem niet kende, en je moest toch eerst koffiedrinken om elkaar te leren kennen!

Stilte. Ze had onze berichtjes wel gelezen. Maar in zijn ogen zag ze niets tijdens die eerste ontmoeting. Hij keek haar aan alsof ze een van de vele boeken was die voor haar op tafel lagen.

”Zit je weer alleen?”

En toen ze knikte, wegstarend van ons op haar mobiel, zat hij al, zijn tas druipend naast de hare. Ze deed alles wat ze nooit zou doen. Zonder het ons te zeggen. Betaalde voor zijn koffies. Ze hadden er maar twee nodig voor ze hem naar een kamer volgde. De kamer van een vriend, want zijn appartement was even niet toonbaar. *Hij legde zijn shirt op de bank en daarna was hij naakt, voordat ze de deur achter zich sloot. Ze zag niet dat de gordijnen open waren, zijn handen warm en hij was als een tweede huid, compact en ze voegde zich naar hem, zijn buik hard tegen die van haar, een hand onder haar blouse , zijn*

vinger tastend over haar tepel, zijn tong nat en dwingend. Ze staaarde naar het plafond, vroeg zich af of het niet te veel zou vlekken, hoe zijn vriend zou vloeken bij het bloed op zijn lakens, ze fluisterde het tegen hem maar hij schudde zijn hoofd.

Hij koos haar, schreef ze na een week stilte. Wij lazen ademloos, onder de tafellamp met dampende spuitjes en de braadworst, die zus nog niet gesneden had. Hij koos haar, en ze deed of ze er niets over te zeggen had. Hij wist het met zijn schrijvershart. De ruk waarmee hij haar hoofd achterover trok, zodat ze niet alleen schreeuwde van genot maar ook van pijn. Niet te hard, nooit te hard. Naakt onder haar winterjas, wachtend op zijn klop op de deur, hoe hij haar knoop voor knoop opende, zijn hoofd tussen haar benen. Hij wilde haar niet compleet bezitten, respecteerde haar. Een tulp, dat was ze en zou ze zijn, zolang ze niet zwichtte. Nooit naakt zonder seks, door te zwijgen als hij het haar vroeg, in haar, wat ze van hem wilde. De smerige woorden die hij in haar oor fluisterde, waarna zij haar hoofd wegdraaide. Hij woonde eerder samen met een vrouw. De vrouw dronk